

Dues misses en diumenge

Dg, 21/10/2012 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

No ho acostumo a fer, però avui s'ho valia. A les 12h a l'Església de St. Just s'iniciava el cicle de Misses polifòniques, amb la voluntat d'oferir, dins la celebració de l'Eucaristia, música de qualitat que ajudi a descobrir la dimensió transcendent i mística de la litúrgia. D'altra banda, a Santa Anna, ja a la tarda, el Moviment de Professionals Catòlics i el Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians celebraven una missa familiar, oberta a joves i famílies.

Sant Just era plè de gom a gom amb gent asseguda a terra, d'edats variades. He trobat alguns músics, o gent porpera al món de la música. D'entrada he temut que fos gent cridada per la possibilitat d'escoltar gratuïtament un bon concert: el cor dirigit per Mireia Barrera, creat "ad hoc", amb cantaires d'alt nivell professional i Monteverdi s'ho valien. Però no, no era això. Tothom ha seguit l'Eucaristia amb un silenci profund, jo diria que superior al que acostuma a haver a les nostres parròquies. Amb respecte, seguint i responent a les invocacions. Algú darrera meu explicava a la seva acompanyant les parts de la missa...el que ell recordava de quan hi anava. Ho deia amb afecte, retrobant un vincle perdut gràcies a la música. Una homilia preparada, per algú que hauria pogut improvisar perfectament, era també signe del respecte que els convocats mereixien. El gregorià i la música polifònica han lograt obrir l'oïda i el cor al Déu de Jesucrist que se'ns ofereix en l'Eucaristia. La resposta massiva ens parla d'una necessitat ben detectada: ens calen espais on el transcendent es faci transparent. La música és l'art per excel·lència: efímera, pot arrebarar amb al seva bellesa i portar el cor humà al llindar, fins i tot més enllà del llindar, de la transcendència.

A la tarda tota una altra cosa: Infants, famílies i joves. En un espai litúrgic que transparenta la presència de Déu per la voluntat de "deixar que els infants s'acostin a Ell". Una homilia preparada per un grup de Revisió de Vida, oberta a altres comentaris, recordant la gran paradoxa entre l'èxit personal a les nostres professions i la necessitat imperiosa de servir i de ser el darrer per als que volem seguir Jesucrist. La frescor dels dibuixos, dels cants compartits, amb poc valor musical, però amb gran valor pedagògic i comunitari. I l'agraïment per saber-nos hereus d'una tradició, l'Acció Catòlica, que comença abans del Concili Vaticà II, i que continua en els nostres dies. La presència d'altres persones no membres dels moviments ha estat un signe d'acollida i del valor de la iniciativa.

I això, aquesta varietat d'estils, de formes, és fruit d'un Església on cadascú es construeix el seu espai, de forma disgregada, a la carta... és com quan un es prepara un amanit amb els ingredients que més li vénen de gust en aquell moment? Crec que no. És una Església que en la litúrgia comuna viu de formes diferents la seva voluntat d'acostar Déu, en el Pa i el Vi de Jesucrist, als homes i dones, infants i adults, del nostre món. Intentant parlar el llenguatge, com feu Pau a l'Aeròpag, de cada grup, de cada tradició. El que m'ha semblat més important de cada una d'aquestes celebracions és que ambdues, cada una en el seu estil, eren "de veritat". No eren una rutina, no eren la missa "per defecte" que cal fer. Darrera hi havia voluntat, vida, proposta, iniciativa. No és això també Nova Evangelització?